

Predica de la Krefeld

Duminică, 3 martie 2013, ora 10⁰⁰

Ewald Frank

[Un frate: Ioan 17.20-25: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum noi suntem una – Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis”. (...)]

[Are loc o binecuvântare de copii. Se cântă cântarea „Maranata”]

Este minunat că noi putem auzi și cânta aceste cântări în toate limbile. Eu mi-aș fi dorit ca și corul nostru să cânte cel puțin o cântare, în fiecare sfârșit de săptămână, și în limba engleză sau în limba franceză. De asemenea doresc ca toți aceia care vor să cânte o cântare în limba rusă, poloneză, croată sau o altă limbă să o poată face și noi să ne bucurăm cu fiecare, astfel încât toate limbile să fie incluse și nimeni să nu fie exclus.

De asemenea, astăzi dorim să spunem „Bun venit” tuturor aceluia care au venit din afara Europei. Pe cine avem? Din Canada... Astăzi totul este posibil: ca mulți să devină cetățeni europeni. Dumnezeu să vă binecuvânteze în mod deosebit! Dacă m-ați întreba... Aseară m-am gândit: „Oare câți au ascultat? Au fost o mie sau peste o mie de conexiuni prin internet?” Și acum țineți-vă bine: ieri au fost o 1.161 de conexiuni prin internet în toată lumea; 1.161 de grupuri, biserici sau persoane individuale au fost conectate și uniți cu noi și cu Domnul. Nu este acesta un lucru minunat? Cine s-ar fi gândit la această posibilitate în urmă cu zece, douăzeci sau cincizeci de ani, când au fost deschise pecețile în martie 1963? Cine și-ar fi putut închipui că acest ultim mesaj

va ajunge până la marginile pământului, ca o mărturie a faptului că noi, acum, am ajuns într-adevăr la sfârșitul timpului de har?

Unii mă critică, uneori, pentru faptul că eu amintesc atâtea e-mailuri. Dar dacă nu o fac de asemenea sunt criticat. Nu este posibil să fii pe placul tuturor. Astăzi am primit niște saluturi prin telefon [...] Am primit e-mailuri din toată lumea, din partea acelor care ne-au auzit aseară, care au fost binecuvântați și au primit Cuvântul Domnului. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți și să fie cu ei.

Așa cum am citit-o deja în Cuvântul de introducere, în v. 23, frați și surori, acesta este de asemenea un lucru foarte important: ca noi să nu spunem doar: „noi credem”, ci să se împlinească „un Domn, o credință, un botez, o biserică a lui Dumnezeu”. Nu trei sau patru [biserici] în aceeași localitate, fiindcă atunci niciun om nu poate să creadă. Este scris negru pe alb în Ioan 17.23: „*Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una...*”. Și abia atunci când noi, ca Trup al Domnului, ca mădulare care, prin Duhul lui Dumnezeu, suntem botezați într-un singur Trup, abia când ajungem la această unitate desăvârșită și aceasta pentru motivul: „...*ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine*”... Unitatea adevăraților credincioși în acest timp este porunca acestui ceas. Aceasta poate să reușească doar sub învățătura directă și călăuzirea Duhului Sfânt. Vă rog, haideți să luăm în serios și acest Cuvânt, așa cum este scris în acest loc: „*Eu în ei și Tu în Mine*”. Dacă El este în tine și în mine, atunci noi vom ajunge la această unitate desăvârșită. Nu la o unitate parțială sau la o unitate de probă. Nu! Ci o unitate desăvârșită: „...*ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine*”. Și în acest mod se descoperă că El ne-a iubit pe noi, noi Îl iubim pe El și ne iubim unii pe alții, prin harul Său.

Frați și surori, este pur și simplu extraordinar dacă ne gândim la aceste lucruri. Dați-mi voie s-o mai spun o dată sau chiar de două ori: ieri au fost 1.161 de conexiuni prin internet, din toată lumea. Dacă ne gândim la faptul că în unele biserici sunt o mie, două mii sau trei mii de oameni, în special în Africa, atunci suntem mulțumitori și știm că nu numai că este scris în Isaia 55.11, ceea ce a zis Domnul nostru: „*Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod...*” ci prin harul Domnului, noi putem trăi că acest Cuvânt este ascultat în toată lumea, este crezut și primit. Și așa cum s-a rugat fratele

nostru iubit și a spus în cuvântul de introducere, Domnul ne-a uns ochii, ne-a deschis urechile și inimile. Și acum întrebarea: când s-a întâmplat aceasta cu ucenicii? S-a întâmplat după învierea Domnului, când Domnul nostru le-a vorbit începând de la Moise, Psalmi și toți Prorocii și S-a referit la împlinirea lucrurilor care au fost anunțate, tot ce a fost prorocit în Vechiul Testament. Și în timpul auzirii Cuvântului Scripturii, Domnul a făcut ambele: în primul rând le-a arătat împlinirea, apoi le-a și deschis înțelegerea pentru aceasta. Nimeni nu mai trebuia să interpreteze. Toți au auzit Cuvântul, l-au primit și prin credință le-a fost descoperit și au primit înțelegerea corectă a tuturor lucrurilor.

Noi știm că fratele Branham a fost acel bărbat pe care Dumnezeu l-a folosit în timpul nostru. Cum am spus deseori, dacă noi am ști doar ce a făcut Dumnezeu în trecut, până în anul 1965, oare ce ai fi avut tu sau eu din această lucrare, dacă n-am fi avut parte de ceea ce face Dumnezeu în timpul nostru? Atunci noi am trăi doar în trecut, am tot privi înapoi și l-am tot proslăvi pe proroc ca om, am venera lucruri care i-au aparținut lui și am face pelerinaj la mormântul său. Așa ceva noi nu facem. Noi nu-l predicăm pe proroc, ci Îl predicăm pe Isus Hristos Cel răstignit, Cel înviat. Nu îl predicăm nici pe Pavel sau pe Petru. Noi predicăm ceea ce Dumnezeu i-a descoperit unui Petru, unui Pavel sau fratelui Branham. Și prin harul lui Dumnezeu introducem poporul lui Dumnezeu în tot planul Său.

Voi știți, de asemenea că, cu privire la timpul sfârșitului, fratelui Branham i-au fost arătate șapte lucruri care se vor întâmpla. Nu dorim să intrăm în prea multe detalii, dar pe de o parte se referă chiar și la țara noastră și la cel de-al Doilea Război Mondial. Fratelui Branham i-a fost arătat tot ceea ce se va întâmpla cu acești conducători greșiți. Dar a văzut că va apărea și o mașină care va circula singură, fără să fie condusă de un șofer. Toți cei care au fost interesați, sigur au văzut-o și pe internet, pe aceste pagini în care este scris că această mașină circulă singură, fără să fie condusă de un conducător auto. Această mașină a circulat mii de kilometri, fie în California, fie în Nevada, fie în München și în Braunschweig au fost făcute niște teste de conducere. Dacă ne gândim, apoi, că fratelui Branham i s-a spus: „Când se vor întâmpla aceste lucruri, atunci sfârșitul este foarte aproape”. Nu numai că mașina a fost condusă automat, ci atât depășirea cât și parcare s-a făcut

automat, fără să fie nevoie de șofer; s-au apăsat doar niște butoane și mașina a circulat singură, așa cum a văzut-o fratele Branham în 1933.

De ce reamintim noi aceste lucruri? Dumnezeu nu a descoperit doar Cuvântul Său, ci El ne-a dat și niște semne, prin harul Său, cu ajutorul cărora să recunoaștem că timpul acesta a sosit.

Ceea ce am amintit aseară cu privire la negocieri, fie că a fost vorba cu musulmanii, cu iudeii, cu privire la Muntele Templului, Muntele Sionului și la celelalte locuri din Ierusalim, totul trebuie să se întâmple în acest mod, pentru ca să se încheie și să se semneze acest tratat. Cum am auzit deja, acel bărbat din New York s-a dus în sinagoga iudeilor și le-a spus că el are o înțelegere deplină pentru ei. Acel bărbat care dorește să devină papă, a mers ieri în sinagoga iudeilor și le-a spus ce ar dori el să facă. Să vedem ce se va întâmpla. În orice caz se va împlini voia lui Dumnezeu.

Noi am atins foarte scurt aceste lucruri în scrisoarea circulară. Vă rugăm pe cei din celelalte limbi să ne scuzați că ne-am grăbit puțin. De fapt, noi punem un mare accent ca, în toate limbile principale scrisorile circulare să fie tipărite și trimise aproximativ în același timp. Dar motivul pentru care a apărut mai repede în germană a fost că noi am vrut să anunțăm că în vinerea mare va avea loc o adunare deosebită în Böblingen, sâmbătă în Salzburg și apoi duminică în Zürich – acesta a fost motivul principal pentru care noi am tipărit scrisoarea mai întâi în limba germană. Fraților și surorilor noastre din Bruxelles și din Paris le facem de cunoscut că în 13 aprilie vom fi în Bruxelles și apoi în 14 aprilie în Paris, dacă va vrea Dumnezeu, prin harul Său. Dorim să răscumpărăm timpul și să stăm la dispoziția Domnului, astfel încât să fie chemat afară și ultimul. Noi le dorim și acum tuturor aceluia care sunt în legătură directă, ca ei să nu fie uniți doar cu noi, ci ei să fie uniți cu Domnul, să fie uniți cu Cuvântul, prin Duhul Sfânt, astfel încât tot ceea ce dorește să ne spună Dumnezeu să le fie descoperit tuturor și la sfârșit noi să înțelegem cu toții ce este scris: „ei cu toții vor fi învățați de Dumnezeu”. Și dacă Dumnezeu ne învață, atunci El o face întotdeauna conform Cuvântului Său și prin Cuvântul Său. De aceea și este scris: „Dacă rămân în voi cuvintele Mele și voi rămâneți în Mine”. Noi respectăm Cuvântul lui Dumnezeu, iubim Cuvântul lui Dumnezeu și suntem mulțumitori că suntem în posesia Vechiului și Noului Testament și că Domnul a inclus totul în planul Său, până la sfârșitul timpului, până

când vor fi aici cerul nou și pământul nou. Dumnezeu a inclus totul, deja dinainte, în această Carte minunată. Ceea ce doresc să mai subliniez este că Dumnezeu a spus mai dinainte lucrurile care se vor întâmpla mai târziu și lucrurile care trebuiau să se întâmple mai devreme le-a spus mai târziu.

Profeția biblică din Vechiul Testament nu este scrisă cronologic; în Noul Testament, da, totul este scris cronologic. În special dacă ne gândim la faptul că 186 de citate din Noul Testament sunt doar din Psalmi. Ați putea citi și voi toți Psalmii și veți vedea câte locuri din Noul Testament se referă la Vechiul Testament. Acestea sunt citate în împlinirea lor așa cum a spus și hotărât Dumnezeu dinainte. Și în aceasta constă harul mare pe care Domnul ni l-a dăruit: ca noi nu doar să vorbim despre mesajul timpului de sfârșit, despre revenirea Domnului sau despre lucrurile care s-au întâmplat în trecut sau care trebuie să se întâmple înaintea revenirii Lui, ci noi să ne lăsăm așezați la locul nostru și putem așeza [corect] toate acestea prin harul Său.

Într-adevăr eu mă gândesc la acei frați care nu fac acest lucru și doar răspândesc confuzie, referindu-se la proroc, dar fără a se întoarce o singură dată la Scriptură. Scriptura e închisă și ei folosesc doar citatele prorocului și fac ce vor cu acestea. Ei s-au așezat pe scaunul lui Moise și pe scaunul de învățătură al fratelui Branham, dar la ce le folosește? Ei nu se întorc la Cuvânt, nu așează nimic pe fundamentul Cuvântului și de aceea creează doar confuzie. Nu vreau să vă deranjez cu aceste lucruri, dar eu sufăr mult din cauza acestor probleme în toată lumea, datorate lucrurilor care nu au fost rânduie biblic și care au dat naștere diferitelor direcții.

Vă rog, haideți să ținem tare de ceea ce a spus Domnul nostru: „*Eu în ei*”. Aceasta este prima condiție: „*Eu în ei*”. Nu o idee oarecare în ei, ci „*Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine*”. Prin aceasta recunoaștem noi că El ne-a iubit și înaintea întemeierii lumii ne-a putut rândui și numele noastre au fost scrise în Cartea Vieții Mielului. Lăudat să fie Numele Domnului!

Haideți să citim câteva versete biblice, în special cu privire la poporul Israel. Cum am spus deja și aseară: deja se duc negocieri cu privire la Muntele Sion. Muntele Sion aparține Domnului. Nu ar fi trebuit să aibă loc niciun fel de negocieri. Acesta este un fapt!

Să citim din Zaharia 2.12-13: „*Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt și va alege iarăși Ierusalimul. Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a și sculat din locașul Lui cel sfânt!*”. Și aceasta noi o vom spune în curând într-un context. De asemenea este scris și în Zaharia 8.3: „*Așa vorbește Domnul: «Mă întorc iarăși în Sion și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema: «Cetatea cea credincioasă» și muntele Domnului oștirilor se va chema: «Muntele cel sfânt»*”. Aici ne este dată o lecție mare pentru Biserica nou testamentară. Domnul Dumnezeu nu va binecuvânta poporul Său în Babilon, în New York sau în alt loc, ci pe pământul sfânt al Țării Sfinte pe care El Însuși a ales-o, acolo îl va primi din nou pe poporul Israel. Unde va primi Domnul Biserica nou testamentară? Undeva în confuzie? Nu! Nu! Ci doar dacă ne întoarcem la Cuvântul care a ieșit din Ierusalim, la Muntele Sion, la Cuvântul lui Dumnezeu, căci așa este scris în Mica 4.2 și Isaia 2.3: „*Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim, cuvântul Domnului*”. Deci, nu într-o presupunere mentală, ci în siguranța credinței că Domnul ne-a scos din tot prizonieratul babilonian și noi nu luăm nimic cu noi din toate învățăturile din diferitele denominații. Nu, ci facem un început total nou cu Dumnezeu. Așa cum este cu poporul Israel așa trebuie s-o facă și Biserica. Un început absolut nou pe care Dumnezeu l-a făcut cu noi în acest timp.

Cu privire la slujba lui Ioan Botezătorul noi am subliniat deja și o vom sublinia și în continuare ca să arătăm că el nu a pregătit o cale pentru sine, ci el a pregătit calea Domnului. Citim mai întâi din Matei 3.1-3: „*În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeei. El zicea: «Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape»*”. Acum fiți atenți! „*Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia, când zice: «Iată glasul celui ce strigă în pustie: «Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările»*”. Acesta este acel bărbat care a fost anunțat în profeția biblică. El trebuia să vină, glasul lui trebuia să strige în pustie. Dar abia după ce s-a împlinit timpul, s-a întâmplat.

Frați și surori, dacă ați dori să numărați odată de câte ori doar în Matei cap. 1, 2 sau 3 este scris: „*s-a împlinit*” sau „*ca să se împlinescă*”. Să dăm două, trei exemple. Matei 1.22: „*Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă ce vestise Domnul prin*

prorocul care zice...”. Apoi urmează citarea textului din Isaia 7. Puteți citi și celelalte versete din Matei 2.15: „*Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul care zice: «Am chemat pe fiul Meu din Egipt»*”. Sunt trei versete care spun același lucru și trei versete sunt diferite în împlinirea lor. În Exod 4 Israelul este fiul întâi născut, pe care Dumnezeu îl cheamă din Egipt, Osea 11 și apoi Matei.

Exod 4.22-23: „*Tu vei zice lui faraon: «Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți poruncesc: «Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească.»*”. Putem citi mai departe cuvântul din Vechiul Testament: „*am chemat pe fiul Meu din Egipt*” (Osea 11.1). Și apoi Iosif a trebuit să primească o poruncă în vis ca s-o ia pe Maria și pe Copil, să meargă în Egipt ca să se împlinească ce fusese vestit în Vechiul Testament (Matei 2) fiindcă era profetie biblică. Matei 2.13: „*Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui, fugi în Egipt*” (vers. 13), „*ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul care zice: «Am chemat pe Fiul Meu din Egipt»*” (vers. 15).

Frați și surori, lucrul important în predicarea Cuvântului este așezarea biblică, corectă a tuturor versetelor care ne stau la dispoziție. Și avem la dispoziție un număr mare de versete. Voi toți știți, o putem reciti, în special cu privire la Apocalipsa 10 au fost spuse și scrise multe lucruri și de fapt nimeni nu își dă seama că în orice situație trebuie să bazăm totul pe două, trei sau mai multe versete ca să știm în ce legătură a fost spus ceea ce a fost spus sau scris.

Haideți s-o spunem cu smerenie și eu sper că voi și înțelegeți corect: fratele Branham a spus foarte multe lucruri și despre Apocalipsa 10. În total, el s-a referit de 69 de ori la Apocalipsa 10, în predicile sale și apoi a făcut o comparație cu slujba lui. Aici al șaptelea înger cu trâmbița lui și acolo al șaptelea înger al Bisericii. Dar cine ascultă corect și citește corect [știe că] atunci fratele Branham s-a referit de fiecare dată la slujba lui și a vorbit la plural, dar nicio singură dată la singular. Prin harul lui Dumnezeu, trebuie să știm că el a fost un proroc și el a știut exact unde este locul slujbei lui și anume ca ultimul înger al Bisericii, ca să vestească tot planul lui Dumnezeu. De aceea, el a și folosit întotdeauna acest cuvânt [din Apoc. 10] la plural, adică „tainele” și nu taina; el va descoperi toate „tainele” - fiindcă aceasta s-a referit la el, ultimul mesager din ultima epocă a Bisericii, pentru ca totul să fie pus pe

sfeșnic: de la căderea în păcat în Grădina Eden și să fie vestit tot planul de mântuire al lui Dumnezeu, pentru ca tot ce a fost ținut ascuns să fie descoperit și noi să fim introduși în planul de mântuire cel mai tainic al lui Dumnezeu. De aceea el întotdeauna a vorbit despre „taine” când s-a referit la slujba lui. Dar când se referă la slujba ultimului înger care a sunat din trâmbița lui, acest cuvânt este scris întotdeauna la singular, în Apoc. 10. Haideți s-o citim ca să știm exact ce este scris și unde este scris și unde își are loc singularul și pluralul și să înțelegem ce înseamnă acest singular.

Citim Apoc. 10.7: „*ci, că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu...*”. Cine este taina lui Dumnezeu? Isus Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită, Dumnezeu descoperit în trup. Toți cunosc 1 Tim. 3:16: [„...«*Cel ce (Dumnezeu) a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă*»”]. Apoc. 10.7: „...*se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor*”.

Toți frații care nu deschid Scriptura și nu citesc Cuvântul lui Dumnezeu și toți aceia care ascultă în direct din toată lumea, să știe că nu există niciun om pe pământ care respectă și apreciază mai mult slujba fratelui Branham decât o fac eu. Dar însărcinarea mea este să așez totul pe un fundament biblic.

Și cine citește Apoc. 8, la deschiderea pecetii a șaptea și apoi citește în vers. 2: „*Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe*”. [poate vedea că] Acești șapte îngeri [din Apoc. 8] **nu sunt** cei șapte îngeri ai Bisericilor care sunt în dreapta Domnului [din Apoc. 1:20; Apoc. 2 și 3]: „*Îngerului Bisericii din... scie-i, Îngerului Bisericii din... scie-i*”. Aici [în Apoc. 8] sunt șapte îngeri care stau în cer înaintea tronului lui Dumnezeu și lor le-au fost date șapte trâmbițe și ei sună din aceste trâmbițe. Primul înger sună, v. 7, al doilea înger sună, v. 8, al treilea înger sună, v. 10, al patrulea înger sună, v. 12. Și atunci mai rămân doar trei îngeri, de aceea în ultimul verset din Apoc. 8 este scris: „*M-am uitat și am auzit un vultur care zbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: «Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care au să mai sune.»*”. Apoi urmează și al cincilea în Apoc. 9:1, apoi urmează al șaselea înger în Apoc. 9:13 și al șaptelea înger în

Apoc. 10:7: „în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu”.

Frați și surori, eu mă întreb unde este respectul față de Cuvântul lui Dumnezeu? Unde este acest respect, astfel încât totul să fie așezat pe o bază biblică, acolo unde-i este locul. Cei șapte mesageri (îngerii) au vorbit către cele șapte Biserici; este scris: „Îngerului Bisericii din... scrie-i, Îngerului Bisericii din... scrie-i”. Noi suntem mulțumitori pentru aceste șapte mesaje adresate bisericilor, pe care Domnul ni le-a lăsat în Scriptură. Și fiecare din aceste scrisori are un mesaj dumnezeiesc în sine. Noi trebuie să ne verificăm atunci când citim fiecare mesaj adresat unei biserici dintre acestea și să vedem cum este cu noi. De asemenea este scris despre învățătura lui Balaam, pe care mulți au suportat-o, este scris și despre prorocița Izabela. Pentru noi este important să citim aceste șapte scrisori adresate celor șapte Biserici și să ne verificăm înaintea lui Dumnezeu. La fel de important este să respectăm și așezarea biblică și să știm că la Dumnezeu nu poate exista nicio confuzie, ci Dumnezeu a așezat totul într-un mod minunat.

Și acum v. 3 din Vechiul Testament - dar nu spun aceste lucruri pentru noi, care suntem adunați aici, ci o spun pentru frații din toată lumea, care slujesc cu Cuvântul, care împart hrana duhovnicească, care trebuie să aibă orientare biblică în Cuvânt, ca să fie în stare să-l dea mai departe. Mulțumiri lui Dumnezeu pentru această posibilitate de transmitere [a serviciului divin], mulțumiri lui Dumnezeu că putem ajunge până la marginile pământului și toți pot fi învățați de Dumnezeu și respectă Cuvântul lui Dumnezeu.

În Apoc. 10.1 vedem că fața acestui Înger puternic care era învăluit într-un nor și deasupra capului lui era curcubeul, era ca soarele și picioarele Lui erau ca niște stâlpi de foc. Apoi în v. 2: „În mână ținea o cărtică deschisă”. Aici este confirmat că tot ceea ce este scris în Apoc. 10 a fost după deschiderea pecetilor. În Apoc. 5, cartea era încă pecetluită, cartea era închisă. În Apoc. 10 această carte este deschisă și Domnul, ca Înger al Legământului, coboară și pune un picior pe mare și celălalt pe pământ: El este proprietarul de drept pe acest pământ și El va reveni și va începe domnia Sa de o mie de ani. Apoc. 10.3: „și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu...”. În urmă cu câțiva ani am vorbit despre aceasta. „Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor”. Abia după ce El a strigat ca leul din seminția lui Iuda, ca

proprietarul de drept, abia după ce pune picioarele pe mare și pe pământ, abia după aceea vine anunțul ce se va întâmpla când al șaptelea înger va suna din trâmbița lui.

Frați și surori, cum am spus noi deseori în acest loc, întotdeauna trebuie să găsim cuvântul cheie. Când Domnul spune: „îți dau cheile Împărăției cerurilor”, dragii mei cum arată aceasta în practică? „Îți dau cheile Împărăției cerurilor, îți dau un acces, tu poți deschide, poți intra, tu vezi, auzi, ești înăuntru. Nu mai ești în fața ușii, ci Eu îți dau cheile Împărăției cerurilor ca să intri. Tu nu vezi lucrurile pe dinafară, ci ești în Împărăția lui Dumnezeu acum și poți să le vezi”. Dacă noi vedem aceste legături pe care ni le-a dăruit Dumnezeu în Cuvântul Său... Eu pot să fiu doar mulțumitor, cu lacrimi în ochi și-I mulțumesc Domnului pentru claritatea Cuvântului Său, pentru așezarea din punct de vedere biblic a tuturor lucrurilor care fac parte din planul de mântuire al Dumnezeului nostru.

Dacă doriți să urmăriți acest cuvânt cheie: „*și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu*” (Apoc. 10.3)... Noi cunoaștem locurile din Vechiul Testament și totuși eu doresc să citesc pe scurt unele din ele, astfel ca mai ales toți frații noștri de pe tot pământul, care trebuie să dea mai departe Cuvântul lui Dumnezeu să fie informați corect. Doresc să citesc foarte pe scurt în Ioel 3.15-16: „*Soarele și luna se întunecă și stelele își pierd strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim*”. Deci, noi vedem aici legăturile, când Domnul nostru este prezentat ca Leul din seminția lui Iuda, care va răcni atunci ca un leu.

Toți știu că fratele Branham a fost un vânător experimentat. Când a fost odată în Africa de Sud a auzit cum a răcnit un leu și a spus că așa ceva nu-și poate închipui un om: când a răcnit leul toate animalele din natură au tăcut. Și fratele Branham a spus că până și lui, răcnetul acela i-a trecut prin măduva oaselor.

Dar aici este contextul: „*Domnul răcnește din Sion*”. Nu din New York și nici din Krefeld, nu din Jeffersonville și nici din Tucson. Ci din Sion, din Ierusalim, de acolo răsună glasul Lui. Și cine citește v. 16 până la sfârșit, este scris: „*Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel*”. Aici vedem contextul corect și știm unde este locul, v. 17: „*Și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru*”. Atunci ajunge la sfârșit taina lui Dumnezeu. „*Atunci veți ști (recunoaște) că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru care locuiește în Sion, muntele*

Meu cel sfânt. Ierusalimul însă va fi sfânt și nu vor mai trece străinii prin el". Aici vedem contextul corect, ce se va întâmpla acolo unde răcnește Leul, când se va împlini.

Puteți citi și în Amos 1.2: „*Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim. Pășunile păstorilor jelesc și vârful Carmelului este uscat*". Totul este descris foarte clar. Putem merge și la Ieremia 25 și la celelalte versete biblice care mărturisesc despre aceasta. Haideți să ne întoarcem la Evanghelia lui Ioan, ca să înțelegem ce are Dumnezeu de gând cu noi.

S-o spunem încă o dată: nu este suficient ca, prin harul lui Dumnezeu și sub călăuzirea Duhului Sfânt, să așezăm Cuvântul profetic în contextul corect din care aparține, ci trebuie să recunoaștem timpul nostru, ceasul nostru și să ne lăsăm așezați. Așa cum am citit din Ioan 17.23: „un Domn, o inimă și un suflet”. Noi trebuie să devenim o inimă și un suflet, să nu mai existe discuții despre o temă sau alta, toți să fie învățați de Dumnezeu, tuturor să le fie deschisă înțelegerea pentru Scriptură și toți să aibă aceeași descoperire de la Dumnezeu, pe care s-o dea mai departe și nimeni să nu mai vină să întrebe: „Cum vezi tu aceste lucruri?”

Eu pot să-mi amintesc foarte bine, a fost în urmă cu mulți ani, poate au trecut deja șasezeci de ani de când predicatorii s-au adunat chiar și în casa mea părintească [și ei se întrebau între ei:] „Care este părerea ta? Care este părerea ta?” Astăzi nu este vorba despre care este părerea ta sau care este părerea mea, ci astăzi este vorba despre cum ne arată Dumnezeu din Cuvântul Său și cum a fost așezat corect de către Dumnezeu și cum ne lăsăm noi așezați.

Am citit deja și în Ioan 3 cum slujba lui Ioan Botezătorul a împlinit scopul pentru care a fost trimisă. Care va fi rezultatul ultimului mesaj? Frați și surori, aceasta nu este decizia mea. Aceasta este decizia lui Dumnezeu: la sfârșitul acestei perioade în care trăim va fi o Mireasă fără pete și fără zbârcituri, spălată în sângele Mielului, sfințită în Cuvântul lui Dumnezeu, pecetluită cu Duhul Sfânt și ea va fi pregătită să-L întâmpine pe Domnul, ca Mire.

Aici, în Evanghelia lui Ioan 3.27 citim: „*Drept răspuns, Ioan i-a zis: «Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer»*". Și eu și tu, noi nu putem să ne luăm ceva, dar putem primi ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru noi. Vers. 28: „*Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt*

eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui»”. Aleluia! „Nu sunt eu Hristosul, ci sunt premergătorul Lui”.

Fratelui Branham i-a fost spus: „Mesajul care îți va fi dat ție va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”. Dumnezeu a trimis prorocul, a dat și mesajul, pe care ni l-a lăsat nouă și noi purtăm acest mesaj din loc în loc, de pe un continent pe altul, ca să fie chemată afară Mireasa și să fie pregătită pentru Mirele ei. Ascultați corect și v. 29: „*Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult...*”. Aleluia! Și eu mă bucur din toată inima mea de chemarea de bucurie a Mirelui, pe care noi am și auzit-o. Fratele Branham, ca prieten al Mirelui, a adus un mesaj. La fel cum și Ioan Botezătorul, un bărbat trimis de Dumnezeu conform făgăduinței din Isaia 40 și Maleahi 3, a fost un bărbat trimis de Dumnezeu cu mesajul lui Dumnezeu, adresat poporului lui Dumnezeu și împlinirea Scripturii care trebuia să se întâmple atunci, a și avut loc. Haideți să recitim cu niște inimi mulțumitoare v. 29: „*Cine are mireasă, este mire...*”. Mirele are mireasă, așa este și în viața de toate zilele. „*...dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui...*”.

Dragi frați și surori, haideți ca începând de azi să ne bucurăm și noi că am auzit chemarea Mirelui. Noi, ca Mireasă, nu am auzit doar mesajul mesagerului, ci am auzit glasul Mirelui și aceasta ne deosebește de toți aceia care merg pe căile lor în cadrul mesajului. Așa cum este și scris: „*...dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină*”.

S-o spunem sincer: dacă n-aș pune la inimă, întotdeauna, ceea ce se face în cadrul mesajului, atunci bucuria mea n-ar putea fi atât de mare, pentru ceea ce a descoperit și a făcut Dumnezeu. Deja ar fi putut fi făcut desăvârșit¹. Dar până în clipa de față mă doare foarte tare pentru Biserică, pentru Mireasă.

Ioan 3.30: „*Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez*”. Și mai departe v. 33: „*Cine primește mărturia Lui adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul*”. Ai primit tu mărturia Lui? Cine a primit mărturia Lui a dovedit că Dumnezeu este adevărat, că a dat făgăduințe și le-a și împlinit și că persoana respectivă are și parte de această împlinire.

¹ Probabil vrea să spună că „dacă lucrurile ar fi mers bine în cadrul mesajului, până acum se ajungea la desăvârșire”
– n.tr.

Vers. 34: „Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură”. Și plinătatea lui Dumnezeu este și la dispoziția noastră.

Vers. 35-36: „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui”. Și acum fiți foarte atenți! V. 36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul (Cine rămâne neascultător de Fiul – lb. germ.), nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. Acesta este un Cuvânt foarte serios: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine rămâne neascultător de Fiul...”. Aici este și legătura între credință și ascultare. Nu este permis ca credința să fie doar o mărturie verbală, ci trebuie să fie legată cu ascultarea, prin harul Domnului, așa cum a fost și cu Avraam. Avraam a crezut, dar a fost și ascultător. Dumnezeu ne-a dat un exemplu prin el, prin harul Său. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine rămâne neascultător de Fiul nu va vedea viața”. Un cuvânt foarte serios adresat în mod deosebit tuturor tinerilor și celor ce sunt noi în mijlocul nostru care ar dori să-și dedice viețile lor Domnului. Ascultarea aparține de convertire. Botezul în apă aparține credinței. Este scris: „Cine va crede și se va boteza...”. În acest sfârșit de săptămână mai este gheață la bazinul de botez, dar la începutul lui aprilie vă puteți boteza. Dumnezeu ia în considerare deja din clipa când sunteți pregătiți să fiți botezați.

Haideți s-o spunem încă o dată: întotdeauna credința este legată cu ascultarea. Neascultarea este tot atât de vinovată, în cazul credincioșilor, ca păcatul vrăjitoriei. Ei trebuie să se despartă de necredință, pentru că aceasta duce la neascultare. Credința duce la ascultare. Noi credem din toată inima noastră așa cum este scris în Scriptură.

Haideți să facem un rezumat al lucrurilor ce ne-au devenit mari astăzi, în acest sfârșit de săptămână. Profeția biblică se împlinește și în mod deosebit noi purtăm în inimile noastre poporul Israel și tot ce se întâmplă în Israel. Nu dorim s-o repetăm, dar vedem ce s-a întâmplat acolo în decursul anilor. Tot ce s-a întâmplat, începând din 1948 până în 1968 și ce fost sub stăpânire iordaniană acum este sub stăpânire romano-catolică. Fie că mergi în Capernaum, pe Muntele Schimbării la Față, Ghetsimani, Muntele Carmel, indiferent unde mergi trebuie să plătești intrarea. Pretutindeni este cineva care are ultimul cuvânt. Și acum urmează chiar și Muntele Sionului. Aceasta se împlinește și este în legătură cu sfârșitul timpului. De aceea și biserica catolică spune că

acum vine ultimul papă care va aranja totul astfel încât legământul să fie încheiat.

Frați și surori, haideți s-o spunem cu toată convingerea: noi nu trăim doar în timpul sfârșitului, ci într-adevăr am ajuns la sfârșitul timpului de sfârșit. Dacă ne adunăm aici în Numele Domnului, din toate popoarele Europei și, parțial, chiar din toată lumea, ca să ascultăm Cuvântul Domnului atunci aceasta nu este o coincidență, ci Dumnezeu a hotărât-o în acest mod, astfel încât ultimul mesaj să fie vestit în toată claritatea și în tot adevărul, să fie așezat biblic și vestit întregii lumi. Și toți aceia care au urechi de auzit, vor asculta și toți aceia ai căror ochi sunt unși, o vor vedea. Este numai harul Dumnezeului nostru că avem o parte directă în aceasta, este numai har. Nimeni dintre noi nu a putut alege unde să se nască, când să se nască și cum să-i decurgă viața. Dumnezeu a decis și a condus totul.

Nu știu dacă se potrivește aici, dar totuși o spun: când fratele Branham a fost luat Acasă, eu locuiam pe strada Luisen 160. Eu nu avusesem habar despre un accident pe care l-ar fi avut fratele Branham sau că ar fi fost luat Acasă la Domnul. Eu n-am știut. Dar atât de adevărat cum este Cuvântul lui Dumnezeu, eu l-am văzut pe fratele Branham în acel moment când a fost luat de pe pământ în slavă. L-am văzut pe un nor, îmbrăcat într-un costum, era puțin înclinat în față și așa a fost luat în sus. În această vedenie eu i-am spus: „Frate Branham, tu nu ești Fiul omului, de ce te văd eu pe acest nor?” fără să știu că acela a fost momentul când fratele Branham a fost luat Acasă. Puteți să vă închipuiți ce a însemnat aceasta pentru mine personal. Nu știu, a fost 5 sau 6 ianuarie când am aflat de la fratele Ambruster, printr-o scrisoare, că fratele Branham a fost luat Acasă. A fost 5 sau 6 ianuarie 1966 când am primit acea scrisoare.

Puteți să vă închipuiți cât de mulțumitor sunt, am fost și voi fi, pentru că Dumnezeu a condus totul în acest mod, fără ca eu să fac ceva. Slujitorii lui Dumnezeu au și ei nevoie de o confirmare dumnezeiască.

Și Elisei a văzut cum Ilie a fost luat la cer. Noi nu suntem Ilie sau Elisei, dar Dumnezeu este același și El lucrează într-un mod supranatural și în diferite feluri, El decide totul. Noi putem să spunem așa cum a spus și fratele Branham: „Așteaptă cu împărțirea hranei până când vei primi și restul”. Am știut eu ce a vrut să spună prin aceasta? Puteți să vă amintiți - și fratele Alfred Borg și fratele Schmidt și mai sunt și alții în

mijlocul nostru, ce am făcut noi atunci. Noi am depozitat hrană pământească, fiindcă Domnul a zis: „Slujitorul Meu, va veni o foamete mare. Depozitează hrana!” Și eu n-am avut habar că era vorba despre o hrană duhovnicească. Am depozitat cartofi, tăieței, pâine, ulei, făină și tot ce este necesar pentru viața firească. Dar n-a venit nimic. În anul 1961 a fost construit Zidul Berlinului [ca graniță] între Est și Vest. Tancurile americane și cele rusești stăteau față în față la poarta Brandenburgului și noi n-am știut ce se va întâmpla în următorul moment. Și atunci bărbatul lui Dumnezeu a spus: „Frate Frank, tu L-ai înțeles greșit pe Domnul. Te-ai gândit că va veni o foamete pământească și voi ați depozitat alimente pământești”. Și apoi a explicat: „Dumnezeu va trimite o foamete duhovnicească după auzirea Cuvântului Său. Și hrana pe care trebuie s-o depozitezi este Cuvântul făgăduit pentru acest timp”. După aceea el a mai adăugat observația: „Hrana este depozitată pe benzile de magnetofon”.

În acel timp nu era tipărită nici măcar o singură predică. În aprilie 1966 încă nu era tipărită nicio predică. Fratele Frank a fost primul care i-a adunat pe frații din Jeffersonville, în aprilie 1966, astfel încât predicile, care până atunci erau înregistrate pe benzile de magnetofon, să fie tipărite, astfel încât noi să le putem traduce în diferitele limbi.

Dumnezeu ne-a dăruit o legătură directă de la început, prin harul Său. Dumnezeu Și-a putut continua lucrarea fără vreo întrerupere și mesajul a fost vestit în toată lumea. Prin harul lui Dumnezeu, noi nu trebuie să retragem nimic și nici nu trebuie să corectăm ceva.

Vă rog frumos gândiți-vă la aceste două versete. Unul este din Ioan 3 despre Mirele și despre bucuria prietenului Mirelui; și gândiți-vă și la Matei 25.6: „Iată Mirele, pregătiți-vă să-L întâmpinați”. Noi, care trăim în acest timp, care am auzit strigătul de bucurie al Mirelui, glasul Domnului, care am auzit Cuvântul Lui, ne putem număra printre aceia care vor fi gata la revenirea Mirelui. Noi vom primi în noi numai sămânța dumnezeiască, niciodată un amestec, ci vom auzi numai Cuvântul original, vom vesti numai Cuvântul original, îl vom primi, îl vom crede și ne va fi descoperit.

Încă o dată Ioan 17.23: „*Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una ...*”. Cu adevărat o unitate divină, încât noi să ne putem aduna în acest loc, uniți ca o inimă și un suflet și să ne rugăm în așa fel încât cerul să se deschidă, Duhul Sfânt să Se poată coborî și noi

să fim mișcați [cutremurați] împreună cu acest loc unde ne adunăm și Dumnezeu să-Și poată încheia lucrarea cu noi toți, prin harul Său. Câți sunt mulțumitori pentru rânduiala dumnezeiască a planului Său de mântuire și pentru toate lucrurile pe care ni le-a dăruit în timpul nostru?

Dumnezeului nostru Îi aducem slava. Toți, din toată lumea, să fie binecuvântați și să fie înzestrați cu înțelegerea dumnezeiască pentru Scriptură, cu înțelegerea necesară pe care Domnul ne-a dăruit-o. Nu cu înțelegerea noastră personală, omenească, ci cu înțelegerea pe care ne-a dăruit-o Domnul. Totul să fie așezat biblic. Să știm unde aparține singularul, să știm unde aparține pluralul, unde trebuie așezate toate „tainele” și anume cu referire la slujba ultimului mesager al Bisericii și apoi când este vorba despre taina (la singular) lui Dumnezeu, taina lui Isus Hristos, când se va împlini aceasta. În acel timp iudeii nu L-au recunoscut pe Domnul nostru, dar atunci ei Îl vor vedea pe Acela care L-au străpuns, vor plânge și vor spune: „Iartă-ne!” Și atunci Domnul Se va descoperi poporului Său.

Eu sunt pur și simplu mulțumitor pentru Cuvântul sfânt. Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu noi toți, în Numele sfânt al lui Isus! Amin. Haideți să ne ridicăm. Dacă cineva are o cântare... Poate corul ar mai putea cânta o cântare minunată.

Aici noi suntem adunați în prezența lui Dumnezeu și suntem mulțumitori pentru tot ce face Dumnezeu acum.

Să vină în față cântăreții. Noi îi vom da slava lui Dumnezeu. Eu sper că toți au observat că noi avem aici un instrument nou, un pian frumos. Noi toți să fim binecuvântați. Dumnezeu este în armonie. Acolo unde este Dumnezeu, acolo este armonie. Noi ne rugăm ca această armonie divină să se manifeste în cântatul cântărilor, la ascultarea Cuvântului, în totul, să fie prezentă în mijlocul nostru.

[Se cântă cântarea (...)]. Amin. Dacă doriți, cei din cor puteți rămâne în față sau să mergeți la locurile voastre.

Vom duce saluturi în Venezuela, Peru și Cuba. Ne rugăm în mod deosebit ca Dumnezeu să dăruiască harul Său. Adunările principale vor avea loc în așa numitele biserici baptiste libere. Fratele Inodin se va duce înainte și va aranja întâlnirile. Și fratele Erwin Pacheco, care de obicei traduce în limba spaniolă este deja în Venezuela. Dacă va vrea Dumnezeu și vom trăi, vom merge împreună în Lima, Peru, ca să luăm parte la acea conferință sud-americană. Eu întotdeauna am impresia că s-

ar putea să fie pentru ultima dată. Și acum când am fost în India sau în Bangkok, în Manila, eu am avut impresia că este posibil să fi fost pentru ultima dată. De aceea mesajul dumnezeiesc este vestit cu o seriozitate sfântă și Dumnezeu cheamă afară pe ultimii.

Așa cum am cântat noi aici în prima strofă a acestei cântări: „Dumnezeu a dat pe Fiul Său pentru păcătoși”. Lăudat să fie Domnul nostru. Nu am fost răscumpărați cu aur sau cu argint, ci cu Sângele scump al Mielului lui Dumnezeu am fost răscumpărați. Toți aceia care doresc să-și rededice viețile lor Domnului, în special tinerii, vă rog frumos adăugați credinței voastre și ascultarea, astfel încât Cuvântul lui Dumnezeu să se împlinească într-un mod deplin în voi. Dacă dorește cineva să vină în față poate s-o facă, dar nu este obligatoriu să veniți. Important este ca voi să veniți la Domnul.

Frați și surori, în inima mea este ca această zi să fie o zi importantă pentru noi toți și pentru viitor. Noi să ne ocupăm locul pe Cuvânt, cu niște inimi mulțumitoare și să nu mai ascultăm de altcineva. Ci așa cum a spus Domnul nostru: „Oile Mele ascultă glasul Meu”.

Acum îl rugăm pe fratele nostru Iosif din Kinshasa să vină în față și să se roage împreună cu noi. Frate Arbend, te rog vino și tradu în limba franceză. [Se roagă fratele Iosif (...). Se cântă o strofă din cântarea „În curând” (...)] Amin. Aceasta nu este doar o nădejde, ci este o siguranță a credinței în inimile noastre. Dumnezeu nu ne-a făcut promisiuni goale, ci El Își împlinește Cuvântul. El a mers și a pregătit locul și va reveni ca să ne ia și pe noi la Sine.

Fiți binecuvântați din toate țările vecine, din toată Europa, din toată lumea, din toată Africa, de pretutindeni. Duceți saluturi în Cananda, pretutindeni unde mergeți salutați-i pe toți. Toți să fie binecuvântați cu binecuvântarea Dumnezeului Atotputernic și să aibă o înțelegere deplină și descoperirea clară a Cuvântului lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu. Toți să fie binecuvântați. Rămânem sub ocrotirea Sângelui, în ascultarea credinței, în voia lui Dumnezeu, până când vom vedea tot ce am crezut.

Lui, Dumnezeului Atotputernic Îi aducem cinstea și lauda. Rugați-vă în mod deosebit pentru mine în rugăciunile voastre astfel ca Domnul să mă binecuvânteze și să fie cu mine și cu toți frații care poartă Cuvântul, în lumea întregă.

Cântăm împreună, spre lauda și cinstea Dumnezeului nostru, cântarea „Tu meriți, Tu meriți”. [Se cântă cântarea (...)].

Iubite Domn, Tu Dumnezeul veșnic credincios, ridică-Ți fața Ta peste noi toți și dăruiește-ne pacea și binecuvântarea Ta, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia. Amin. Și tot poporul să spună „Amin”. Amin. Aleluia. [Se cântă „Aleluia fii slăvit” (...)]. Amin.